

רב"ט גלנטי משה
2172393

בן מרסל וסימון

נולד ב- לי תשרי תשט"ו 27.10.1954

התגייס לצה"ל ב- 1972

שרת בגדוד "אריות הגולן" (17)

נהל ב- י"ב תשרי תשל"ד 8.10.1973

בקרב על החרמון.

галנטי, משה

משה, בן מרסל וסימון, נולד ביום לי בתשרי תשט'יו (27.10.1954) בתל אביב ולמד בבית הספר הייסודי 'ברכוב' בגבעתיים ובכפר הנער 'הדים'. משה היה חובב ספורט, עסק בעיקר בצדרגול ובסחיה, וכן הרבה לצלם. פעמים אחדות השתתף בצעדת ארבעת הימים. משה גויס לצה"ל בתחילת נובמבר 1972 ושירת בחטיבת יוגלני. בתקופת שירותו בצבא תכנן ללימוד רוקחות אוניברסיטה העברית בירושלים, אחראי לשינוי מהשירות הסדיר. הוא היה חיליל טוב ובשל הישגיו נשלח לקורס מ"כים. ציונו בקורס היו מצוינים, שכן הציגו בקשר מנהיגות והדרכה וכשרתו הגופני היה מעולה. אולם הוא לא האספיק לסיים את הקורס כאשר פרצה המלחמה. במלחמת יום הכיפורים היה משה רובה בחטיבת יוגלני. ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973), נפצע וננהרג בקרב הקשה על מוצב החרמון, שם לחם עם חבריו בגבורה ובתוישיה נגד הכוח של הסורים, שהסתער על המוצב החשוב. הוא הובא למנוחות-עלומים בבית העלמין בקריית שאול. השאיר אחריו הורים, שתי אחיות ואח. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי. במכותב תנומאים למשפחה השוכלה כתוב מפקדו, כי משה היה מופת לחבריו במשפחה הרבה ביצוע מושומות הגודש שלו; שר הביטחון משה דיין כתב למשפחה, כי משה היה חיל מסור וחבר נאמן, וכי היה אהוד על מפקדיו וחבריו לנשך.

כפר הנוער הדרים בנו למל משה

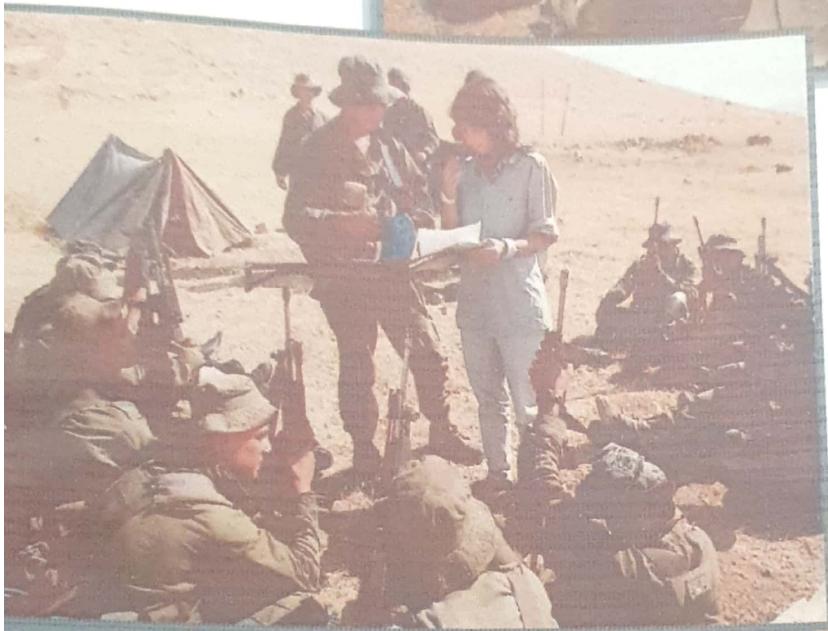
תמונה מתחום הcliffe

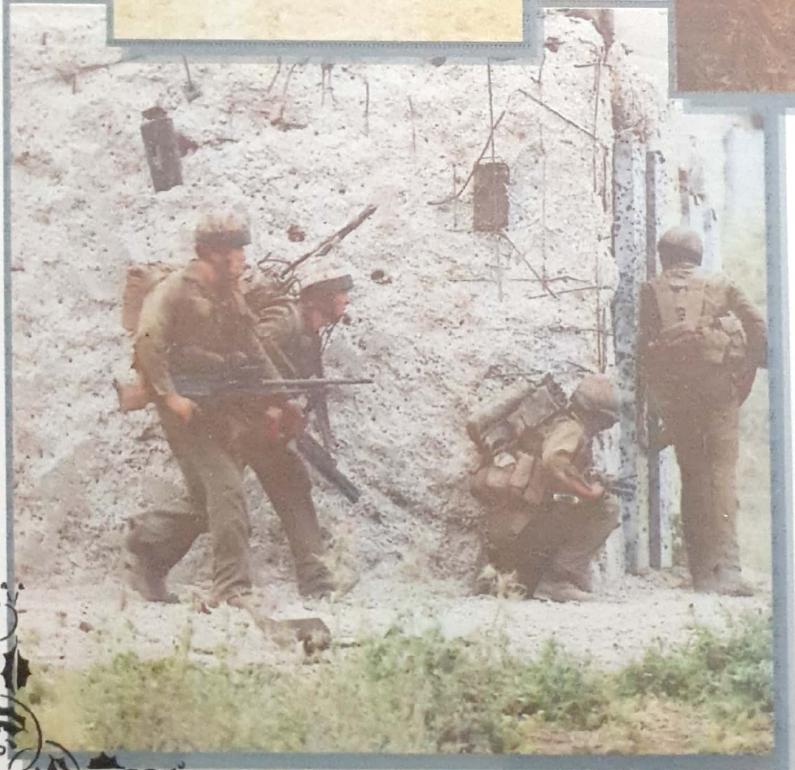
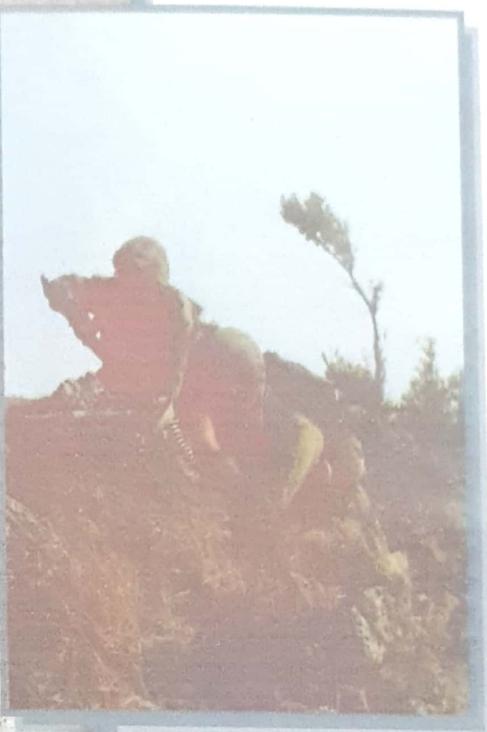
הכנסייה לכפר הנוער הדסים

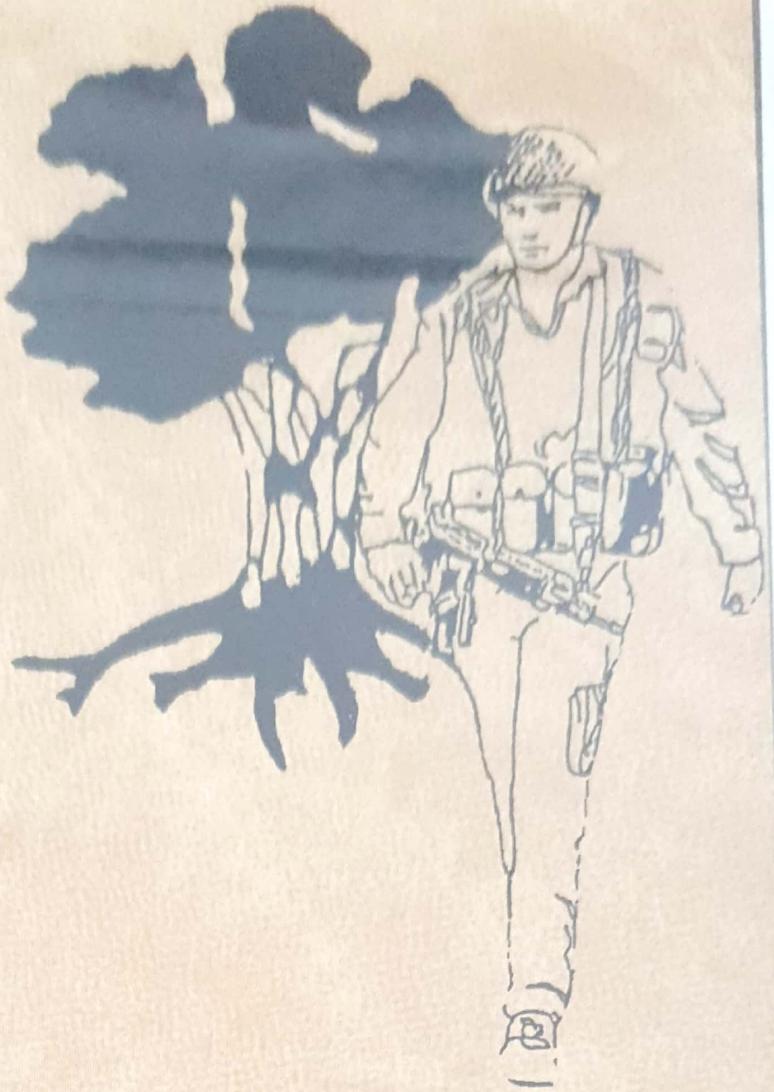

החטיבה באימונים

החטיבה בשגרה

חטיבת גולני ערב המלחמה

חטיבת גולני ערבית מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)

בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חילוי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעולות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצעי מי 1973. גם הפעם הערכו ראש הממשלה ועוורוריו כי "סבירות למלחמה נמוכה". לעומת זאת הערכו ראש המוסד, כי קיימן חשש סביר למלחמה. שר הביטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמר"ם, והוו להתכוון למלחמה במסגרת "כוננות לחול-לבן". חילוי המערך הסדיר של צה"ל ובכלהם לחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק קשר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות לחול-לבן", והוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במיטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כניסה גדולה בפרק הירקון בת"א, בו אמרורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב-25 שנים קיומה (1948-1973) כחטיבנה סדרה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73), והسمמ"ט שא"ל רובקה אליעזר ניצח בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

קרב על החרמון בו נהרג משה

קרב החרמון הראשון

בצחורי יוסחכיפרים השתלטו הסורים על הנוגב והבזק ושבו חלק טאנשיי. החווילים הטוריות השתלטו על הפיסגה והכניעו את מבנה האבן הענק על היישבים בתוכו, עשרה לוחמים פגוד גדוער. גיזד סורי נסף חגעה לאיזור בחלילה רגלית מכיוון פיסגת החרמון חסורי. נוכחות האויב בירום החרמון חייתה עלבון צורב ותיאורת לחוב עמוק שיש למחר ולפרען. במטה חטיבת מילוי תוכננה בקדחתנות פעולות בזק כבר במושאי שבת, בוגמה להחזר את השיטה במנובץ ליזינוי עוד בטרם שיספיקו הסורים לחתורן ולהיערך להגנה. בונסף שר חוסר וודאות לנבי מוה שקרה מעלה וגורל חילו המוצב.

אולם ביצעו החשתערות נדחה לאחר שנكبם, כי העדיפות העליונה תופנה בשלב הראשון של המלחמה למיננה ברמת הגולן, אל מול הכוחות הסוריים הנדולים שפרצו קדימה.

ביום שני, 8 באוקטובר, בתום שלושה ימי מלחמה, נערכו כוחות החטיבה בקרב. במקביל לbijoux המגננה ברמת הגולן, הועלה כוח בסזר גודל של שתי פלוגות על גבי זחל"מים. היו אלה לוחמים מיוחדות "אריות הגולן", "הבקעים הראשון" והס"ית. זמן קצר לפני הקרב הצליחו כמה חילים שישבו במובץ החרמון להסתנן דרך הכוחות הסוריים ולהתאחד עם כוחותינו. מפיהם נודע לראשה מה אירע מעלה ההר והתברר, כי ישם ניצולים המחזיקים מעמד בתוך המוצב הנכו.

עדין לא היו ידועים פרטים לגבי גודל כוחות האויב.

כוח המשימה, שככלו שרות לוחמים, עלה מאיזור מג"ד "הבקעים הראשון" החלו מטפסים רגליים במעלה ההר, ואילו הטור הממען של "אריות הגולן" (בפיקוד המג"ד) ובסיוע שני טנקים, המשיך בהתקדמותוitzer החביש. צוותים מהס"ית בפיקוד מג"ד "הבקעים הראשון" התחלו מטפסים רגליים במעלה ההר, ואילו הטור

תוך כדי תנועה, נתקל הכוח הרגלי בגדוד חיר"ס סורי, והתפתה בינויהם קרְב קשה.

סמל אלון נמנה עם ראשוני הホールכים, עליהם הוטל לסרוק בקפדות את פני השטח המסלולים. שעה

תמונה נטו בפרישה רחבה ללא שהתקדמות תופרעו. לפטע בהם אותם פרץ יריות. צליפות שרקו מעל בראשים וירתקו את האנשים הארץ. היריה היה מדויק. המקלען נגע בחזהו וקרס לאדמה. החובש שנתר לעברו נורה ונחרג. יודקה שהחלק בראש אנשיו ניסה לאגוף ולתפוס כיפה שלטת, אולם האש העזה לא הניחה לו לזו מקומו. חידו שוגר למעלה כדי לברר את פשר היריות אולם לא הרחיק. כדור צלף פצע אותן.

אותה עת המשיך הטור הממען בהתקדמותו. לפטע עצר נג אחד האחלמ"ים בפתחותם. במרחק מטירים ספריים היו מוטלים כמו עצמים שהבاهיקו עמומות. "זהי מחרוזת מוקשים" – קבע מפקד הטור, ובעצמו כפץ מהזחל"ם כדי לפנומה, אולם מטה יריות מנארב סורי סמוך פגע בו והרגו. יריית המארב בישרו את תחילתה של המולת אש בין הכוח לבין האויב הסורי. מספר נפגעיםו הלהק וגדל בלא שנסקרו סיכוי לגורו את האחלמ"ים הבוערים ולנווע הלהאה. בין ההרוגים היה גם סא"ל דובי דרור, מג"ד "אריות הגולן" אותו החליף שמואל סופר.

"אחרי שהמג"ד נהרג, נבלמה קבוצת האחלמ"ים שבפיקודי במארב רכב של הסורים. האויב בא לקראותנו בשלושה כיוונים. מחלוקת של סורים גישה לעברנו מהמורדות והתפתח קרב נואש שלנו. בראש ובראשונה הופעל הנשק האישני ורק אחר כך רימונים וררנטים. ברגע זה עבד אינסטינקט החחים: או אני או הוא. האחלמ"ים שלי נתקע והסורים החלו להסתער. מעלה ממחזית אנשי hei הרגוים ורק שניים שלא נפגעו כלל, ניסו להדוף את החילאים שעלו עליינו. נלחמנו מטוחחים של שלושה- ארבעה מטר, ובelmanו בסופה של דבר את הסורים המסתערים תוך חיפויים' כמו שתכתב בספר" – שיחזר מודי בר-שיה.

מאייר "עיקול הטנק" נשלח כוח של הסירות לסרוק את הרכס, שמעל הכביש.

שנִ אורי מיהודת יָגְמֵר הַמּוֹעֵף מטפר, כי תוכן כדי ותקומות בראש אנשי החוץ לפתע בחוליות חווילות חמתקdomת במרקח כמה עשרות טפירים פנים. יוחפה קרבתם נול פנים, במהלך חתברת לי שינו כוח של חמישים וחילים סוראים, מחופר בתוך עמדות בטוח של 25 מטר מאיינו. במרקח של כ-100 מטרים נוטפים החמקם כוח סורי נוסף בן מאה וחילים לפחות. כוח האויב הקיפנו משמאל ומימין, ולמעשה יתקח אותו מכווןינו. ניסינו להחזיק בעמידה השולטת מותך כוונה לשבר את חסורים ולאלעים לסתות, אך הם היו מצוידים היטב. היו להם רימונים רבים, וספרתי שלושה-ארבעה מקרים בהם היינו נסיונות תקיפה על עמדותינו משני הצדדים בעת ובונאה אחת. למלאנו הייתה לנו עמדה טובת, אך שכם לא העלו לשבר אותו ים הרימונים שנזרק מכל עבר.

"המגיסט שלו עצר לבדו חשתורת סורית אחרת ותוכן כדי שיפור עמדתו חטף כדור ונרגג. בלבד מהסמל היינו יכולים פצעים, וגם מלאי התהומות אזל והלך, אך שבליות ברירה הורתי לחברה להתרגן לנסיגה. התפנינו בכוחות עצמנו, וזען דילוגים ולפניות החמברנו לכוחותינו, שהיו ממוקמים כ-150 מטר מאחור."

ההוראה לשובב את הרכב הכליר לטווחה ב-180 מעלות ולשוב לנקודת המוצא היהת בלתי נמנעת. כוח האויב נارد בשני גוזדים, והתעורר חשש כי הכוח שלנו לא יוכל להשלים את המשימה. מן העורף פתחה סוללת מרגמות בהרעשה מכוונות, ובחשווה נסוג הכוח לאחר. 25 הרוגים ו-75 פצועים הותירה חטיבת גולני במעלה ההר.

במרוצת שלושה-עשר הימים הבאים נותר מוצב החרמון בידי הסורים. כל העת טיווחו לעבר המוצב תותחים, ומטוסים השליכו עליו פצצות. ואולם ריכון "העינויים של המדינה", לא היה בו כדי להרגיע את חילי גולני שלא פסקו לברר אצל מפקדיהם מתי תינוק הפוקה לעלות בשנית לחרמון ועד מתי ימשיך הדגל הסורי להתנסס במורמי ההר. מובן גם שישיבת הסורים בפיקוח אפשרה ליחס טיווח ארטילרי של כוחותינו ברמת-הגולן.

אחד מלאה שהמתינו בחוסר סבלנות למועד העליה השנייה אל המוצב היה רון כרמלי: "לי היה ברור משך כל ימי המלחמה שאיני צריך לסגור חשבון מסויים עם ההר הזה. היה צריך להוכיח, כי גם אלה שנפלו בקרב הראשון – לא מתו לחינם. הייתה חיב להוכיח לעצמי שאני מסוגל לבצע את העבודה הזאת, ולבצע אותה טוב".

מוסיף רון גינוסר: "כל המלחמה היה החרמון בהישג עין והלב נצבטו. מצב זה הביא את האנשים לפתח רצון עז לכבוש את החרמון, לא הכלנו לנשות את כוחנו. הכלנו לכבוש את החרמון. היה צורך בכיבושו לא בಗל הניסיון הראשון הבלתי מוצלח, אלא רק בגל שני-এي-אפשר בלעדיו. הייתה זו משימה מפחידה. קראנו שוב ושוב את המפות, שוחחנו ניתהן את המיצב וחשנו רצון עז לבצע את זה".

זה"ל לא הניח לאויב הסורי להתארגן ולמרוחת, ב-11 באוקטובר, החלה מתקפה גדולה ונרחבת במטרה לפזר את מערכיו הצופפים.

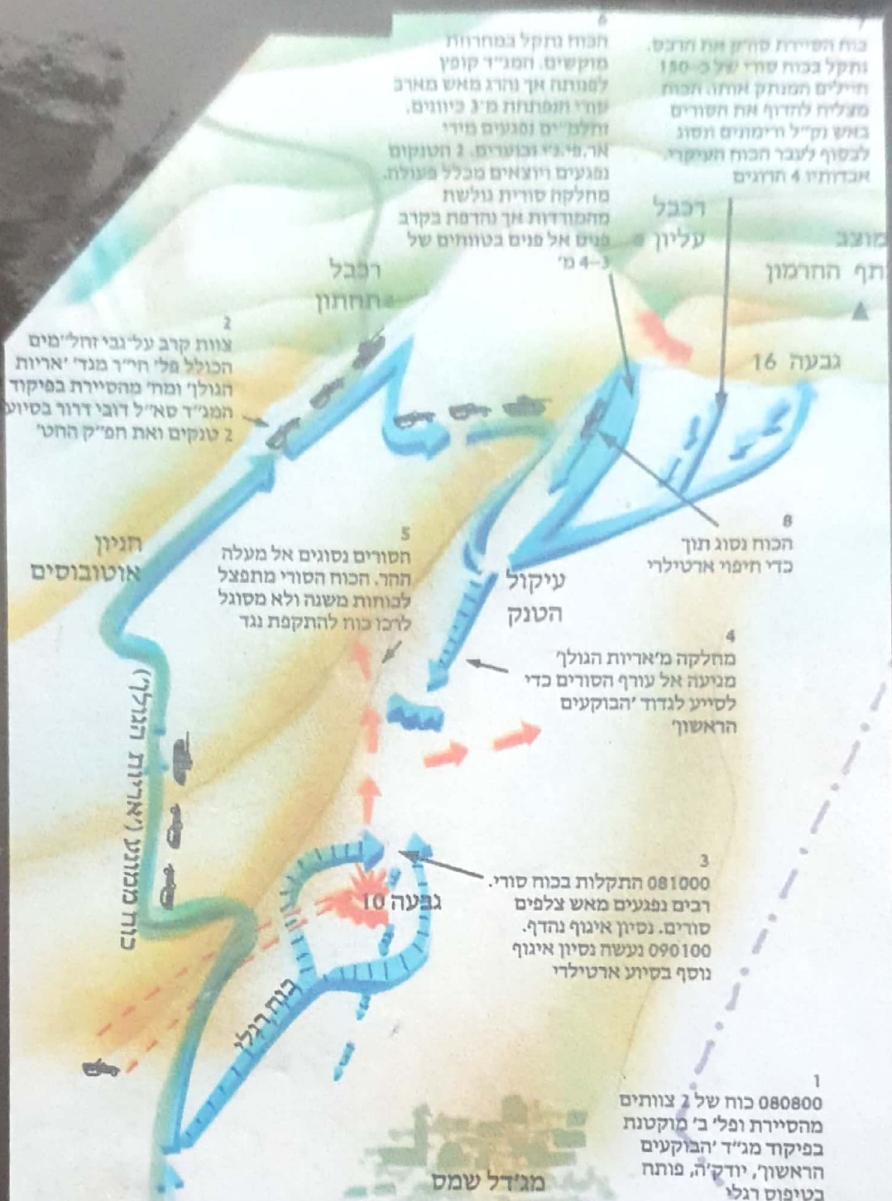
הmobullet הסורית נמצאת באיזורי הבשן והחרמון. שטחה כ-250 קמ"ר. צורתה משולש, מעין חצי-אי. הגבול הדרומי יצא מקו הפסיקת האש של 1967, מדרום לקוניירה. הנוקודה הצפוןית ביותר הייתה מצפון לכפר מזרע בית-גיאן באיזור הבשן (מרחק כ-53 ק"מ מדן) ונסגת החרמון.

במזרחה הגיע mobullet סמוך לכפר מזרע בית-גיאן באיזור הבשן (מרחק כ-53 ק"מ מדן) ונסגת החרמון.

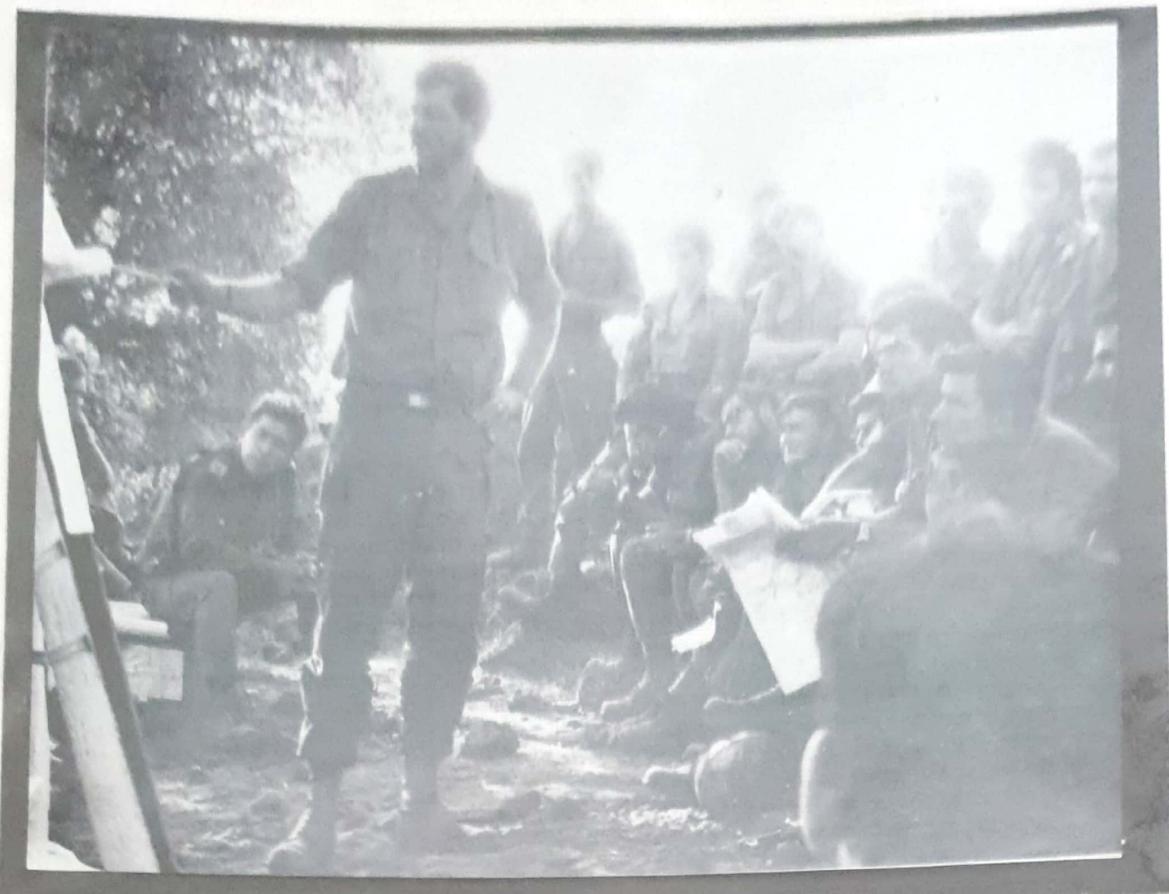
במזרחה הגיע mobullet סמוך לכפר שאמס. אורכה מzapfen לדרום כ-30 ק"מ, וממערב למזרחה – כ-23 ק"מ. בתוך mobullet עבר הכביש הראשי קוונטרה – דמשק, עד סמוך לשטחי הלגיה הקטנה (שפכי הלבה), וכן הכביש מסעדה-קאננה-דן. mobullet היו כ-25 תילו געש שהיקנו לה חשיבות רבה. המפרטים שבהם: תל-שאמס, תל אישער, תל-ענטק ותל-מאל. זה"ל התבצר על כל התלים הללו. בשטח mobullet היו כפרים רבים. הגודלים שבהם: חרוא-ארנבה, מזרע בית-גיאן, חרפא וג'בתא אל-חشب.

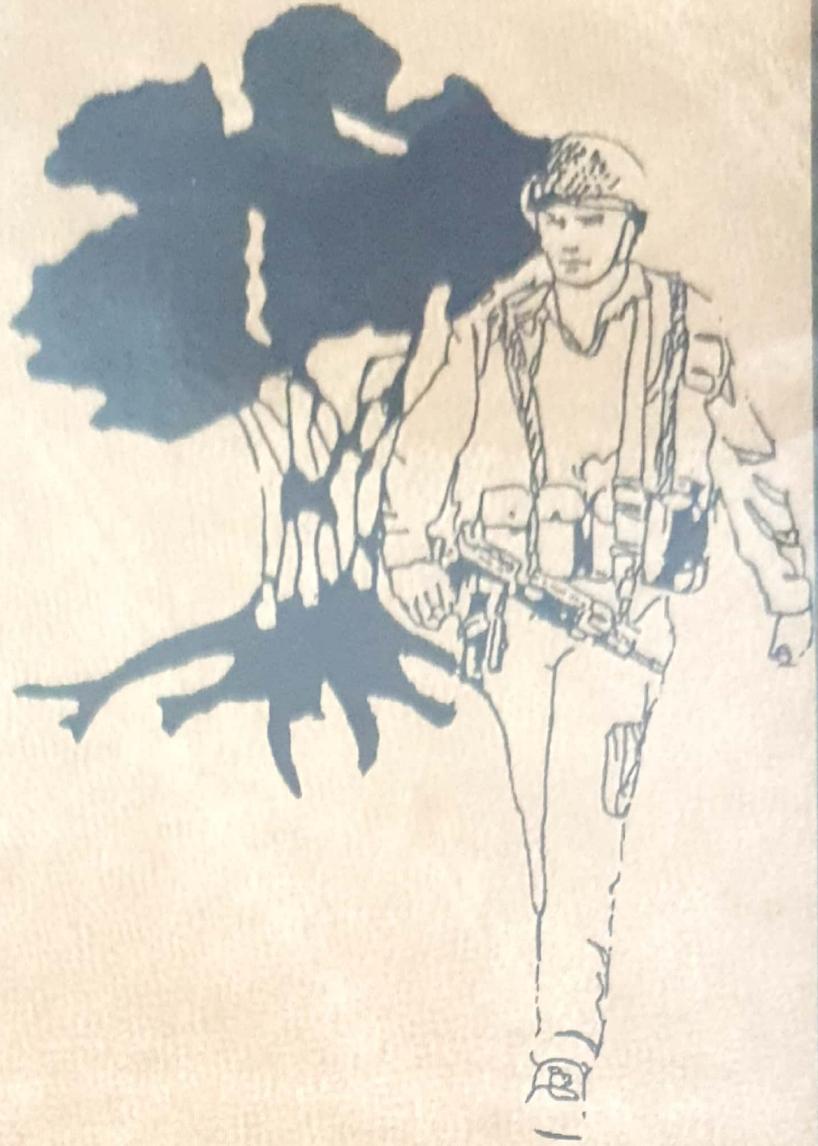
מפת הקרב בו נהרג משה

8.10.1973

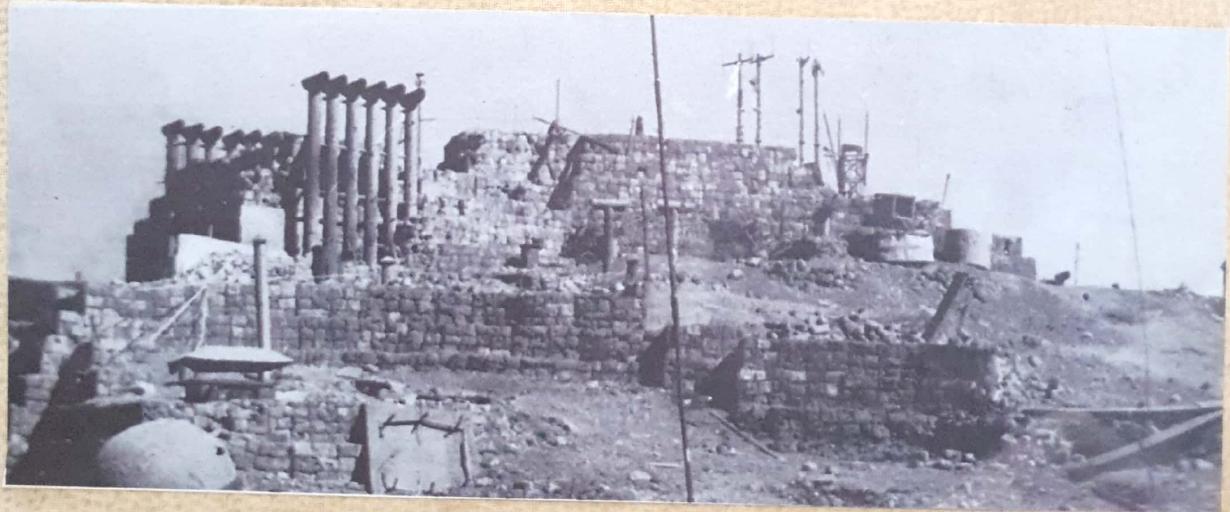

תדרוך לפני קרב החרמו

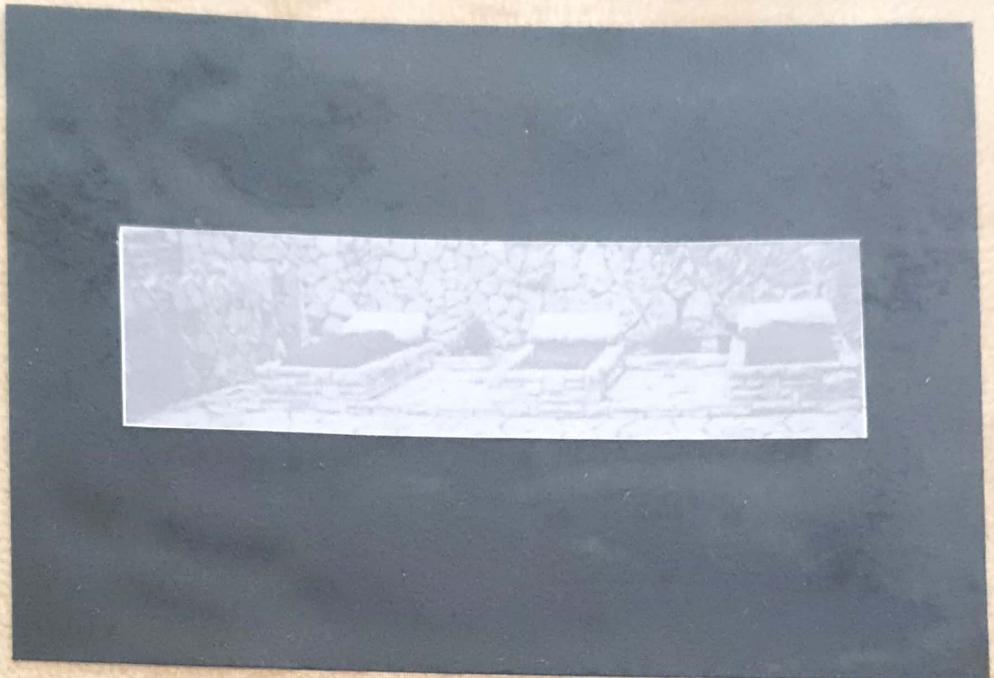

מוצב החרמון עליו נלחם וננהרג משה

חלוקת הקבר בבית העלמין בקרית שאול

וכל מפקד הוא ראשון אל הקרב
ראשון להחליט, אחרון לעזוב
והוא המלך את כיתת חייליו
והוא גאויה בירוק וצהוב

שבע-עשרה
אנחנו העז של יירוק וצהוב
ולב מתרחב מן השורש הטוב
שבע-עשרה
אנחנו אבק ועמוד הענן
וגדוד אריות הגולן.

שבע-עשרה
אנחנו העז של יירוק וצהוב
ולב מתרחב מן השורש הטוב
שבע-עשרה
אנחנו אבק ועמוד הענן
וגדוד אריות הגולן.

הלילה צמחנו שורת מפקדים
בנתיב הפיקוד העולה
כי רק פה בגדוד המ"ם כ"פים לומדים
שכל מפקד הוא גם לב.

אריות הגולן

הלילה גמענו מרחק ושדות
בדרכ אל קו הפקודה
לבנו נושא תרמילי אגדות
ושוב תירים אגדה.

בדרכו כבר הלכו לפני
על גבורה כבר חצתה אופקים
לילה זה נזמר את שירנו
אל נבייש לחמים ותקיים.

להיות גולנץ'יק

האינו בוכום, ולודעת שגם שם עצות. זה לחתוף טרור קרטון, אבל לנשומת את הקרב. רק כלל שלוש שנים, ולחשוב שזה לא מספיק, להעצבן על הוגנפצה מהבית, אך לוגcid בדרכות שביציאת.

להיות גולנץ'יק זה לחלק את האופץ לדרגות שוננות של פחד. זו רעות כטופה, אבל תמיד מגליים יותר. זו אפלה מוחלטה, אבל גליה לבן. זה לכטום על החבורה שיחיתה ולבטוח עצבה, כי אתה לא בא הביתה, בלי שתדע בעצם מתי אתה חוזר. להיפגעך רק מרסטי הלב. להביט בנכים עם הכוונות האזרחותicas כאשר לך יש צבאים אדומים.

להיות גולנץ'יק זה הבופור והחרמון ותל פארח ותל פארס והסולוני, ודגל הדיז באילט והגולן ולבנון ואוצר ישראל כליה. זה לגמוד משע בחדרמן כשאתה אוהב את הארץ הפרדשה לרוגליין.

להיות גולנץ'יק זה עבר וגהווה ועתיד,

וחלום ותקווה, ושקיימות ונחלים, והרים זדריחות, וכוכבים נופלים, ייש מאין, עזיפות מהמדת, ודרתים וחלונים, וגאגוע וודען. יוד שתחמיד אוחזת בנסך.

זה לחשוב קודם על המדיינה, ולשאוף תמי ליווית. זה לא למת למה שאתת להפריע למי שאתת יכול להיות.

הקורקע ספוגה בדם, ואנחנו כאן בשביבם.

לבטחונכם.

אהובים את האנשים. אהובים את המולדת. נשבעים נצח לירושלים - כי להיות גולנץ'יק זה קודם כל להיות בן אדם.

עוות אידי, מחדור אוגוסט 2000
גולני

את המכטב הזה קיבלתי חחיה גולני. קראתי בדף שבני, חיל בגדתני, אולי לא מבראש כי הוא אף פעם לא כתב לי מכטב לمعרכת.

廟יד שלום, לפעם מטפסים עליינו בתקשורת, אבל בכח זה, תמיד מעאים מלאים דעת, וכמעט אף פעם שובות. נודה לך אם תפרס מכטב זה בחודש פנוי סוף המסלול שלנו, בתקווה שנאנשים גם ייבנו אותנו, ולא יתרשםו ורק מה שכתובים עליינו. המכטב הורכב ממלים שבנן כל אחד מחייב הפלוגה הגדי.

מה זה בשביבו גולני. אה: لأنכם הקטנים עם העצם הגדול: להיות גולנץ'יק זה לקלל את הגוף והגוף שעכשי, אבל להתעקש לצאת למארב בלילה. להתקaar לאמא להרגע, ולהגיד לאבא שלאי נכוון, ואתה בית-asma ולא בית-לחם. זה להבין את פחד האדרחים בעלי לדעתם הם מבנים את הפחד שלך. זה להציג בשם השוקעת, ולדעת שדק עכשי מתחיל היום.

להיות גולנץ'יק זה לשאול המון שאלות על המוח, בלי לקבל תשובה אחת על החיים. זה לאבד אחים לנשק, אך לא את התקווה, הטירוף שבעיניים והצלילות שבמחשבה. לשם עעל העבר בלבנון, כשהמחר זה אנחנו באיז'ש.

ולהריגש תחשות נקם אחריו עוד פיגוע. אבל לא להתאכד לעדרבי שבמחסום. להיות גולנץ'יק זה לחולם על חיל ולטיל בשעה אי. לחתם בים מהלוּך ולחשוב על שוארנה. להיות גולנץ'יק זה לראות את הנוף מחלון

